

Arrest

nr. 184 947 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 182 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2017, waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als bloedverwant in neerdalende lijn van haar Belgische vader. Op 13 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2 Op 16 april 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in als bloedverwant in neerdalende lijn

van haar Belgische vader. Op 2 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.3 Op 26 november 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in als bloedverwant in neerdalende lijn van haar Belgische vader.

1.4 Op 23 mei 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, die op 26 mei 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2015 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam : S(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonbrieven (Groupe Delhaize) voor van de periode juni - december 2014. Echter, deze gegevens dateren van 2014, en zijn onvoldoende recent om mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen referentiepersoon. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert ze de schending aan van de zorgvuldigheidplicht. In een derde middel voert de verzoekende partij *“afwendings van macht: miskennis van feitelijkeheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie”* aan.

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot het eerste middel het volgende uiteen:

“Aangezien de beslissing dewelke genomen werd door de Staatssecretaris voor asiel en migratie op datum van 23/05/2016 en hetwelk aan verzoeker persoonlijk betekend werd op 26/05/2016 stelt dat de bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijnde loonbrieven voor de periode van juni tot december 2014 niet voldoende waren en onvoldoende recent waren om mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Dat echter nooit door de diensten van de Gemeente enige opmerking hierover gemaakt werd laat staan dat verzoeker hierover geïnterpelleerd werd en hem verzocht werd nog bepaalde recente bewijzen van loonbrieven voor te brengen.

Dat verzoeker immers zelf een tijd lang gewerkt heeft zolang hem dit toegestaan werd alsook de referentiepersoon nog altijd werkzaam is en de nodige bewijsstukken hiervan bijgebracht worden.

Dat van een overheid mocht verwacht worden dat men verzoeker hierop zou attent gemaakt hebben en hem verzocht zou hebben om recente inkomstenbewijzen voor te brengen wat echter niet gebeurde.

Aangezien de verplichting dewelke opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motiverings- en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991.

Dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffen van onwettigheid van de beslissing.

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen.

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geëikte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn.

Aangezien deze motiveringen in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening gehouden werd bij de uiteindelijke beslissing genomen door de staatssecretaris voor asiel en migratie.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot het tweede middel het volgende uiteen:

“Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van de staatssecretaris voor asiel en migratie enkel en alleen gesteld heeft dat de loonbrieven dewelke voorgebracht werden door verzoeker enkel en alleen een periode betroffen van juni tot december 2014 en er nooit met enig woord werd gesproken over latere loonbrieven dewelke diende voorgebracht te worden.

Dat wanneer men verzoeker hierom gevraagd zou hebben het bewijs duidelijk voorgebracht werd dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt zoals mag blijken uit de loonbewijzen dewelke deze persoon genoten heeft in voorbije jaren alsook de loonbrieven van verzoeker zelf waaruit blijkt dat hij hier in België reeds gewerkt heeft om zich also in zijn eigen levensbehoefte te voorzien.

Dat er dan ook gesteld kan worden dat bij de beslissing een schending werd gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het middel gegrond is.

Dat immers wanneer er rekening werd gehouden met al deze gegevens de verantwoordelijke van de staatssecretaris voor asiel en migratie wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Zij zet in haar verzoekschrift met betrekking tot het derde middel het volgende uiteen:

“Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de verantwoordelijke van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op flagrante wijze de feitelijkeheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt;

Dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van deze beslissing zich opdringt.

Dat dit middel gegrond is.”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste, tweede en derde middel samen behandeld.

3.1.2 Daar waar de verzoekende partij in de hoofding van het derde middel verwijst naar een miskenning van *“het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie”*, maakt zij niet alleen niet duidelijk waarop zij precies doelt, maar gaat zij hierop in haar uiteenzetting ook niet verder in. Onder ‘middel’ moet echter worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). In deze mate is dit onderdeel van het derde middel dan ook niet ontvankelijk. Waar de verzoekende partij in dit derde middel machtsafwending aanvoert, wordt dit *infra* toegelicht.

In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het eerste middel verwijst naar de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen te worden dat voormelde bepalingen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. De bestreden beslissing verwijst immers naar de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens de gemachtigde het bewijs van de bestaansmiddelen, met name de loonbrieven voor de periode juni – december 2014 niet voldoende recent zijn om een zicht te hebben op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon dermate dat niet kan beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Zij maakt bijgevolg een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli en artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit de uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij de motieven kent, doch hiermee niet akkoord gaat. Zij voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met betrekking tot de in het kader van het tweede middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting

oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het respect voor de zorgvuldigheidsplicht en voor de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. .

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...).”

In casu werd de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie geweigerd, omdat de gemachtigde oordeelde dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In dit verband wordt aangegeven dat als bewijs van bestaansmiddelen de referentiepersoon loonbrieven voorlegt van de periode juni-december 2014 maar dat deze gegevens dateren van 2014 en onvoldoende recent zijn om mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De gemachtigde stelt dat op basis van de voorgelegde bewijzen hij geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon en bijgevolg er niet afdoende kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde stelt tevens, hierbij verwijzend naar een arrest van de Raad van State, dat het aan de betrokkenen toekomt om hun aanvraag te actualiseren.

De verzoekende partij betoogt dat nooit door de diensten van de gemeente enige opmerking werd gemaakt over het gegeven dat de loonbrieven niet voldoende waren en onvoldoende recent waren, laat staan dat ze werd geïnterpelleerd en werd verzocht om nog bepaalde recente bewijzen van loonbrieven voor te brengen. Ze stelt dat indien ze hierom gevraagd zou zijn het bewijs duidelijk werd voorgebracht dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt zoals mag blijken uit de loonbewijzen alsook de loonbrieven van de verzoekende partij zelf waaruit blijkt dat ze hier in België heeft gewerkt.

De Raad wijst erop dat een bestuur zich, gelet op zijn zorgvuldigheidsplicht, op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Het is aan de verzoekende partij om, wanneer zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indient, in het kader van deze aanvraag de nodige documenten voor te leggen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De Raad wijst in dit verband erop dat in voormelde bijlage 19ter van 26 november 2015 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij binnen de drie maanden, dus ten laatste op 26 februari 2016, de volgende documenten diende over te leggen: *“documenten bedoeld in artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981”*. Deze bepaling uit het Vreemdelingenbesluit verwijst naar de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat het familielid de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. Zoals supra reeds geciteerd, vereist artikel 40ter dat bewijzen voorliggen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Bijgevolg heeft de gemachtigde voldaan aan zijn zorgvuldigheidsplicht om op afdoende wijze te informeren bij de verzoekende partij naar alle relevante elementen. Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige

zorgvuldigheid aan de dag te leggen om het gevraagde bewijs voor te leggen. Op de gemachtigde rust immers geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige voldoende actuele documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Er dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met alle nodige gegevens en stukken te onderbouwen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Zodoende kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij lijkt te menen dat het aan de gemachtigde toekwam om haar te vragen recente bewijzen voor te brengen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de gemeente nooit enige opmerking heeft gemaakt over het gegeven dat de loonbrieven niet voldoende waren en onvoldoende recent waren, dient er op gewezen te worden dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, maar slechts kan beoordelen of de vereiste documenten werden overgemaakt. Het gemeentebestuur kan zodoende slechts vaststellen dat er onder meer stukken werden voorgelegd ter staving van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt: *“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”* en uit artikel 52, § 4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt: *“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.”* Pas nadat de vereiste bewijsdocumenten zijn overgemaakt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit uitsluitend tot de bevoegdheid van de (gemachtigde van de) staatssecretaris. Zodoende kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat het aan de gemeente toekwam om op te merken dat de loonbrieven niet voldoende waren en onvoldoende recent waren.

Daar waar de verzoekende partij stukken toevoegt aan het verzoekschrift die zouden bewijzen dat de referentiepersoon nog altijd werkzaam is en aantonen dat ook de verzoekende partij zelf een tijd lang heeft gewerkt, dient te worden vastgesteld dat deze stukken slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep worden voorgelegd. Zodoende kan de gemachtigde niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden of omtrent deze stukken niet te hebben gemotiveerd. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Daar waar de verzoekende partij in een derde middel machtsafwending aanvoert en dit omwille van het voorgehouden manifest miskennen van een aantal gegevens, kan de Raad geenszins volgen. Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten met welke specifieke elementen er geen rekening zou gehouden zijn. In de mate dat ze hiermee doelt op de nieuwe stukken volstaat het te verwijzen naar de bovenstaande vaststelling waarbij er op wordt gewezen dat de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift niet gekend waren door de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing zodoende dat hij hiermee geen rekening kon houden. Bovendien en niet in het minst houdt machtsafwending in dat de gemachtigde zijn bevoegdheid die hem door de wet is toevertrouwd in het kader van het algemeen belang, zou gebruikt hebben voor het nastreven van een ander oogmerk. En dit ongeoorloofd oogmerk zou dan het enige doel van die handeling geweest zijn. Het betoog van de verzoekende partij heeft geen uitstaans met de betekenis van machtsafwending maar sluit veeleer aan bij het betoog zoals uiteengezet in het eerste en tweede middel in het licht van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dat daar reeds werd besproken. Zodoende maakt de verzoekende partij met dit betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde zich, door het nemen van de bestreden bijlage 20, schuldig zou hebben gemaakt aan machtsafwending.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onzorgvuldig zou zijn genomen. De Raad kan evenmin vaststellen dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld, of hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Het eerste tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES